

δημώδης Ῥωμαϊκὴ διαβολὴ κατὰ τοῦ Ἀννίβη, ἀλλ' ὅμως ἐπὶ πολλῶν πολιορκιῶν, οἷον τῆς Παλαιᾶς Ἱερουσαλὴμ, τῶν Παρισίων, τῆς Σανσέρρης καὶ ἄλλων πόλεων, οἱ πολιορκούμενοι διετήρησαν τὴν ζωὴν αὐτῶν τρώγοντες ἀνθρωπίνους σάρκας· καὶ οἱ ἐπιζήσαντες δὲ ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 1816 συμβάντος ναυαγίου τοῦ Γαλλικοῦ πλοίου τῆς Μεδοῦσης ἐβεβαίωσαν, ὅτι εἶχον ἀναγκασθῆναι φάγωσι τοὺς μάλλον ἐξησθενημένους τῶν συνεπιβατῶν ὡς καὶ οἱ ἐπιβάται διαφόρων πλοίων καταληφθέντων ὑπὸ νημερίας εὐρέθησαν εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην τοῦ νὰ διατηρήσωσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν θυσιάσαντες καὶ φαγόντες τινὰς τοῦ πληρώματος, τοὺς ὁποίους προσδιώριζον διὰ τοῦ κλήρου.

Ἐξ ὧν τούτων συμπεραίνομεν, ὅτι ἐκ πέντε αἰτιῶν ὀρμώμενος ὁ ἄνθρωπος ἐξετραχηλίσθη εἰς τὸ νὰ φάγῃ τὰς σάρκας τῶν ὁμοφύλων αὐτοῦ· αὗται δὲ εἶναι.

Α'. Ἡ φυσικὴ ἀφορία τῶν μερῶν, ἐνθα φυλαί τινες ἔτυχον νὰ γεννηθῶσι.

Β'. Λυσώδης μανία πρὸς ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Γ'. Βάρβαρος δεισιδαιμονία.

Δ'. Βδελυρὰ λιμιμαργία ἐμφαίνουσα τὴν ἐσχάτην ἡθικὴν διαστροφὴν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων.

Ε'. Ἐκτακτοὶ τινὲς περιστάσεις παντελοῦς ἐλλείψεως τροφῶν ἐν καιρῷ ναυαγίων, πολιορκιῶν πόλεων, καὶ ἄλλων τοιούτων τυχερῶν περιστατικῶν.

Χάριτας λοιπὸν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ὅτι πῦδόκησε νὰ γεννηθῶμεν ἐπὶ τοιούτων φωτεινῶν χρόνων καὶ ἐπὶ τόπων, οἵτινες πρωϊμότερον προέβησαν εἰς τὴν πολιτισμὸν, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων τοσοῦτον διέλαμψε πανταχοῦ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὥστε οὐ μόνον ἐπαύσαμεν πρὸ αἰώνων τοῦ νὰ γινώμεθα θεαταὶ τοιούτων ἀποτροπαίων σκηνῶν, ἀλλὰ καὶ μόνῃ ἢ ἀπλῇ αὐτῶν ἀνάγνωσις μᾶς προξενεῖ φρίκην, βλέποντας τὰ τέκνα τοῦ Ἀδὰμ κατατρώγοντα ἀλλήλους, καὶ πολλάκις μάλιστα ὡς κατ' ἐντολὴν ἐκείνου, ὅστις διὰ τοῦ ἁψευδοῦς γόματος τοῦ ἐπισηθίου αὐτοῦ μαθητοῦ ἐντέλλεται, «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν».

(Ἰωάννου τοῦ Ἀποσ. καθολ. ἐπισ. Κεφ. Δ. 7.)

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

Α'. Οἱ τρεῖς φίλοι.

Μὴ πιστεύης φίλον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδοκίμασας· διότι πολλοὶ μὲν παρακάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου, ὀλίγοι δὲ εἰς τὴν θύραν τοῦ δεσποτηρίου.

Ἄνθρωπός τις εἶχε τρεῖς φίλους· δύο μὲν ἐξ αὐτῶν ἠγάπα πολὺ, περὶ δὲ τοῦ τρίτου ὀλιγώρει, καὶ τοι εἰλικρινέστατα πρὸς αὐτὸν φερομένου. Κατηγορηθεὶς δὲ ποτε, ἀλλ' ἀνακρίτως, καὶ κληθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, εἶπε πρὸς αὐτούς. Τίς ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ; διότι κατηγοροῦμαι, καὶ ὁ βασιλεὺς ὀργίζεται. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος τῶν φίλων αὐτοῦ παρητήθη εὐθὺς, εἰπὼν, ὅτι δι' ἄλλας ὑποθέσεις δὲν δύναται ν' ἀπέλθῃ μετ' αὐτοῦ· ὁ δὲ δεῦτερος τὸν ἠκολούθησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἔπειτα στραφείς ἀνεχώρησε, φοβούμενος τὸν παρωργισμένον δικαστήν· ὁ δὲ τρίτος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἠλπίζεν, εἰσηλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον, ὠμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τοσοῦτον προθύμως ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ ἐμαρτύρησεν, ὥστε ὁ δικαστὴς τὸν ἀπέλυσε.

Τρεῖς φίλους ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· πῶς δὲ προσφέρονται οὗτοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ὅταν ὁ Θεὸς τὸν καλῇ εἰς τὸ δικαστήριον; Τὰ μὲν χρήματα, ὁ κάλλιστος αὐτοῦ φίλος, τὸν ἐγκαταλιμπάνουσι τὰ πρῶτα, καὶ δὲν ἀπέρχονται μετ' αὐτοῦ· οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ φίλοι τὸν ἀκολουθοῦσι μέχρι τῆς θύρας τοῦ τάφου, καὶ ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν· ὁ δὲ τρίτος, τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν βίον μάλιστα ἐλησμόνει, εἶναι τὰ ἀγαθοποιὰ αὐτοῦ ἔργα· αὐτὰ μόνον τὸν ἀκολουθοῦσι μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ δικαστοῦ, αὐτὰ προπορεύονται, συνηγοροῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκουσιν ἔλεον καὶ χάριν. ***

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Βοηθήματα πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀποπνιγμένων.

Ἦ ἐντὸς τῶν ὑδάτων πτώσις τῶν ἀνθρώπων, καὶ οἱ ἐκ τούτου κίνδυνοι, εἶναι ἀναμφιβόλως τὰ συνθηθέστερα καὶ ὀλεθριώτερα τῶν λοιπῶν ἀπροσδοκῆτων συμβάντων, εἰς ὅσα ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται καθ' ἐκάστην· οἱ καταστατικοὶ πίνακες ὧν τῶν καλῶς διοικουμένων πόλεων ἀναφέρουσι κατ' ἔτος ἱκανὸν ἀριθμὸν τοιούτων θυμάτων. Τὸ δὲ ἀλγεινότερον εἶναι ἡ παρατήρησις, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν

ἐκ τοῦ ὕδατος ἐπαιρομένων θνήσκουσι μᾶλλον ἕνεκα τῶν ἀκαταλλήλων βοηθημάτων, τὰ ὅποια χορηγοῦσιν εἰς αὐτοὺς οἱ θέλοντες νὰ τοὺς σώσωσιν, παρὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, εἰς ὃν ἀπερισκέπτως, τυχηρῶς, ἢ ἐκουσίως ἐξετέθησαν.

Ὁ κοινὸς ὄχλος φρονεῖ γενικῶς, ὅτι οἱ ἀποπνιγόμενοι θνήσκουσιν ἕνεκα τοῦ εἰσελθόντος ὕδατος εἰς τὸν στόμαχον καὶ τοὺς πνεύμονας αὐτῶν· ὁ δὲ καὶ εὐθύς, ἀφοῦ τοὺς ἀνασύρῳσιν ἐκ τοῦ ὕδατος, τοὺς κρεμῶσι κατὰ κεφαλῆς διὰ νὰ ἐκβάλωσι τὸ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, τοὺς τινάσσουσι βιαίως διὰ νὰ τοὺς ἐπαναφέρωσιν ἀπὸ τῆς λειποθυμίας, καὶ τοὺς περιτελιίττουσι θερμὰς σινδόνας διὰ νὰ τοὺς ἀναβάλῃ· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὅλων τούτων τῶν μέσων εἶναι τὸ, ὅτι ἀποκαθιστῶσι βέβαιον τὸν ἀμφίβολον θάνατον τοῦ δυστυχοῦς παθόντος, ὅστις ἠδύνατο νὰ σωθῇ δι' ἄλλων καταλληλοτέρων βοηθημάτων.

Ἀλλ' ἤδη ἀπεδείχθη ἐπιστημονικῶς, ὅτι ἡ εἰς τοὺς πνεύμονας τῶν εἰς τὸ ὕδωρ βυθιζομένων εἰσερχομένη ποσότης τοῦ ὕδατος, οὕσα παρὰ πολὺ μικρά, δὲν δύναται ποτὲ νὰ προξενήσῃ θανατηφόρα ἀποτελέσματα, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ θάνατος αὐτῶν δὲν προξενεῖται, εἰμὴ ἐκ τῆς ἐπερχομένης ἀσφυξίας τοῦ σώματος αὐτῶν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀέρος καὶ τῆς πύσεως τῆς ἀναπνοῆς. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν, ὅτι εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ ζωὴ δὲν σβέννυται, ἀλλὰ μόνον διακόπτεται, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν μέσων τοῦ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ἐνέργειαν. Ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Εὐθύς, ἀφοῦ ἀνελκύσῃ τὸν βυθισθέντα εἰς τὸ ὕδωρ, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς ὅπως οὖν μακρὺν μέρος ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἐπὶ φορέϊου, ἢ ἐφ' ἀμάξης πρέπει νὰ κρατῶσι τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἐξηλωμένον, καὶ ὀλίγον ἐστραμμένον ἐπὶ τοῦ πλευροῦ, τὴν δὲ κεφαλὴν ὅπως οὖν ὑψωμένην· αὕτη δὲ ἡ θέσις ἐξαρκεῖ διὰ νὰ καταβιάσῃ τὸ εἰς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν εἰσελθὼν ὕδωρ, τὸ ὅποῖον ἤθελεν ἐμποδίζει τὸν ἀέρα· προτοῦ δὲ νὰ θέσωσι τὸν πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης, πρέπει νὰ ἐκβάλωσιν αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς τὰ φορέματα, ἢ νὰ κόψωσιν αὐτὰ ἐπιτηδείως, διὰ νὰ μὴν προξενήσωσιν εἰς τὸ σῶμα οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον βίαιον κλονισμόν· καὶ ἡ μὲν κλίνη πρέπει νὰ ἦναι χαμηλὴ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, διὰ νὰ ἐκτελῶνται εὐκολώτερα αἱ ἐπὶ τοῦ πάσχοντος ἀναγκαῖαι ἐργασίαι, τὰ δὲ προσκεφάλαια ὅπως οὖν ὑψηλά.

Ἀφοῦ δὲ γυνώσῃσι τὸ σῶμα τοῦ πάσχοντος, ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ παράθυρα, καὶ ἀνάπτουσι τὴν θερμάστραν διὰ νὰ ὑπάρχῃ κίνησις τοῦ ἀέρος ἐντὸς τοῦ θαλάμου· τρίβουσι δὲ ἐλαφρῶς ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων τὴν καρδίαν καὶ τὸν στόμαχον διὰ μαλλίνου ὑφάσματος, ἢ καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἀφοῦ πρῶτον τὰ ἀλείψωσι πνευματῶδες, καὶ ἐρεθιστικὸν ὑγρὸν καμφορᾶς, ἢ ἀμμωνιακοῦ ἢ ὀξειδίου· προσάγουσι δὲ ἐκ διαλειμάτων εἰς τοὺς ῥιθῶνας αὐτοῦ δυνατὰ ὀξειδία ἢ ἀτμὴν ἀναμμένου θείου, καὶ ἐρεθίζουν τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ῥινὸς δι' ἐλαφρῶν πτερῶν, ἢ νήματος μετάξης.

Ταῦτοχρόνως μεταχειρίζονται ψυχρὰ καὶ ἐρεθιστικὰ κλύσματα, εἴτε ἐξ ὕδατος καὶ θαλασσίου ἁλτος, εἴτε ἁπλῶς ἐξ ὕδατος καὶ ὀζυοῦ, καὶ ἐμφυσῶσιν εἰς τὸν πάσχοντα ἀέρα διὰ τοῦ στόματος καὶ τῆς ῥινὸς, ὥστε νὰ πληρωθῶσι· πάλιν οἱ πνεύμονες αὐτοῦ ἢ διὰ τῆς ῥινὸς εἰσαγωγή τοῦ ἀέρος εἶναι καταλληλοτέρα, διότι τότε ὁ ἀὴρ διευθύνεται ἀσφαλῶς πρὸς τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

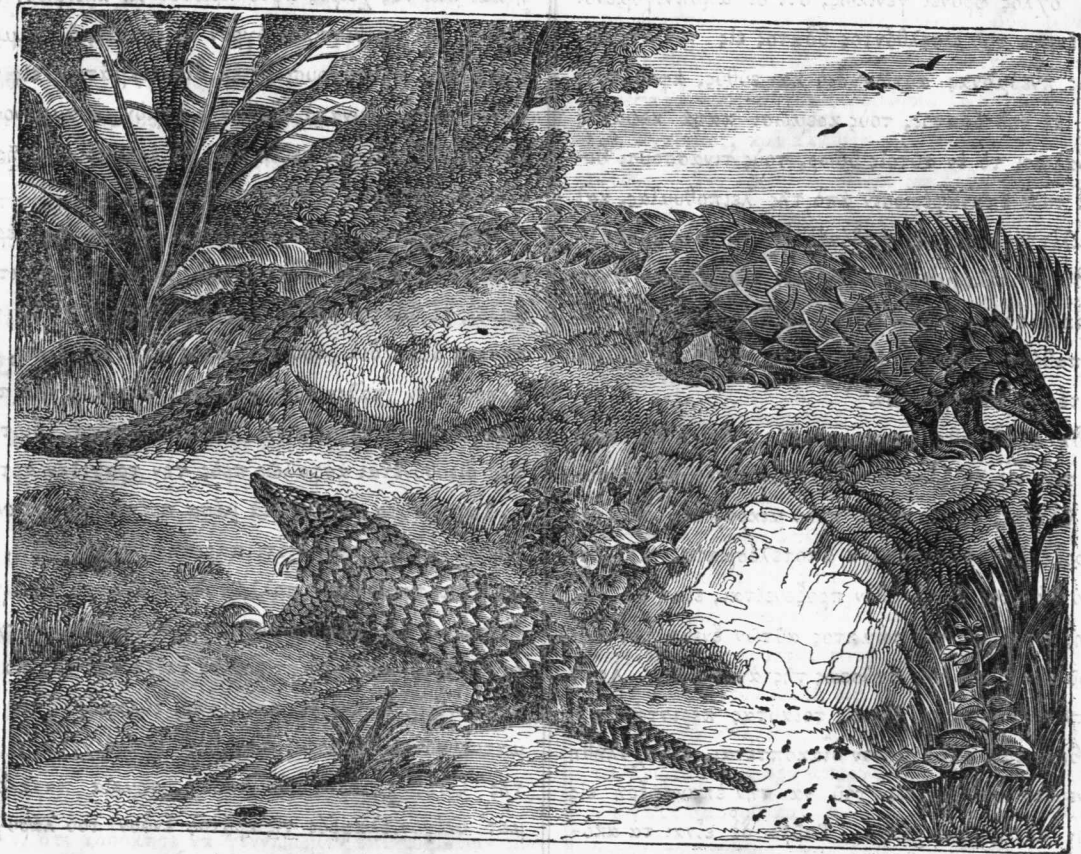
Τὰ τοιαῦτα βοηθητικὰ μέσα πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἀδιακόπως, διότι παρατηρήθη πολλάκις, ὅτι μόλις μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ὥρῶν ἐλαφρὰ τις κίνησις τῶν βλεφάρων καὶ τῶν μυῶνων τοῦ προσώπου, ἢ σχεδὸν ἀόρατον ἐρύθημα χρωματίζον τὰ χεῖλη καὶ τὰς παρειάς τοῦ πάσχοντος, ἐνίοτε δὲ καὶ μόνον εὐκαμψία τις τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἐμφαίνουσιν, ὅτι ἐπανερχεται ἡ ἐνέργεια τῆς ζωῆς· τὰ δὲ ζωϊκὰ ταῦτα σημεῖα παρκαλοῦσθαι μετ' ὀλίγον ἐλαφρὸς τις κρότος ἔνδον τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς κάτω κοιλίας, καὶ πολλὰ ἀδύνατοι στεναγμοὶ ἐπαναλαμβανόμενοι κατὰ τρία, ἢ πέντε λεπτὰ· μετὰ δὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ζωϊκῶν τούτων σημείων πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ ρηθέντα βοηθήματα μετὰ πλείονος δραστηριότητος καὶ μεγίστης προσοχῆς.

Εὐθύς ἀφοῦ ὁ ἀσθενὴς ἀναπνεύσῃ, καὶ οἱ παλμοὶ τῶν σφυγμῶν αὐτοῦ ἀρχίσωσι, πρέπει νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν νὰ πῇ μικρὸν ποτῆριον καλοῦ οἴνου, ἢ ῥακῆς μεμιγμένης μετὰ ὕδατος· τότε δὲ δύνανται πλέον νὰ θέσωσιν αὐτὸν ἐπὶ θερμασμένης κλίνης, φροντίζοντες νὰ διατηρῶσι θερμοὺς τοὺς πόδας αὐτοῦ εἴτε διὰ τρίψεων, εἴτε διὰ καταπλάσμάτων· ἐνίοτε δὲ μολονόσι ἢ καρδίαν πάλαι, καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀναπνεύει, εὐρίσκεται ὅμως εἰσέτι ἀνάσθητος· διότι ἂν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν, καταπιέζεται ὅμως ὑπὸ τοῦ βάρους γενικῆς τινος νευρώσεως, ἢ συνέχεται ὑπὸ υπερβολικῆς ἀδυναμίας.

Οὐδέποτε πρέπει ν' ἀμελῇται ἡ δραστήριος προσπάθεια καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ὁ διασωζόμενος μείνῃ πολλὰς ὥρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος· ἐπεὶ καὶ ἡ μὲν πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι κατὰ τοιαύτην περίστασιν δύναται πολλάκις νὰ σωθῇ· ἡ δὲ φιλάνθρωπία μᾶς ἐπιβάλλει τὸ χρέος τοῦ νὰ μὴν πα-

ραμελῶμεν πᾶσαν δυνατὴν βοήθειαν, οὔτε ν' ἀπελπίζωμεθα τοῦ νὰ σώσωμεν τὸν κινδυνεύοντα, εἰμὴ τότε μόνον, ὅταν πληροφορηθῶμεν, βεβαίως, ὅτι ὁ θάνατος ἐξέτεινεν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ τὸ καταστρεπτικὸν αὐτοῦ δρῆπανον.

ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ***

ΟΙ ΦΑΤΤΑΓΑΙ.

Τὰ ἐπὶ τῆς παρουσίας εἰκονογραφίας φαινόμενα δύο ζῶα εἶναι τὰ ἀξιωματικότερα τῶν τετραπόδων, διότι ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τινὰς Σαύρας, χωρὶς ὅμως νὰ ᾔναι ἐκ τοῦ γένους ἐκείνων, ὡς ὄντα μαστοφόρα, καὶ ὄχι ἐρπετά. Μολοντοῦτο, ἐὰν θεωρήσωμεν ὅλα τὰ ζῶα ὡς τεταγμένα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποτελοῦντα τὴν μεγάλην ἄλυσον τῶν ὄντων, ὁ Φαττάγης θέλει λογισθῇ ὁ κρῖκος, δι' οὗ συνέχονται τὰ τετράποδα μετὰ τῶν ἐρπετῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς εἰς τὴν περὶ ζῶων ἱστορίαν αὐτοῦ (α) δίδει εἰς τὸ τετράποδον τοῦτο τὸ ὄνομα Φαττάγης·

ὁ δὲ Λινναῖος τὸ ὀνομάζει Μάνητα, τὴν ὁποίαν ὀνομασίαν οἱ νεώτεροι παράγουσιν ἀπὸ τὴν λέξιν Ἑμμανῆς, ἕνεκα τῶν ὀρμητικῶν προσβολῶν, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ζῶον τοῦτο ἀποκρούει καὶ αὐτὰ τὰ ἀγριώτερα θηρία, ὅταν ἐφορμῶσι κατ' αὐτοῦ. Ὁ φυσιολόγος Ῥανζάνης περιγράφει τοιοῦτοτρόπως τὸ γένος τῶν Φατταγῶν· «ἔχει κεφαλὴν μᾶλλον μακράν, στενὴν καὶ κεκαλυμμένην εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὑπὸ πυκνῶν φολιδωτῶν καὶ ἀκινήτων κεράτων· ῥύγχος μακρὸν καὶ ὀξύ, ὄμματα καὶ στόμα μικρά, ὅσα μικρότατα καὶ στρογγύλα, σῶμα ἐπίμηκες, τοῦ ὁποίου ἡ ῥάχις, αἱ πλευраὶ καὶ ἡ οὐρά καλύπτονται ὑπὸ θώρακος ἐκ μεγάλων πυκνῶν καὶ ἀκινήτων φολιδων, καὶ δύο μα-